

614. 253. ✓
1973 NOV 10
Magyar Nemzet

Kevés ápolónő – több gyermekgondozónő

A kórházi betegellátás régi gondja az ápolónőhiány, és ez ma már országos probléma. Vajon mi a helyzet az utánpótlás terén, lehet-e javulásra számítani, vagy végképp elnéptelenedik ez a szép, nemes, emberi hivatás?

Kérdésünkre a fővárosi tanács egészségügyi szakiskoláinak központjában Pozsonyi Károlynétól, a központ igazgatójától kaptunk választ.

— A fővárosi tanács egészségügyi intézményeiben 2830 úgynevezett általános ápolónőt tartunk nyilván, 1237 gyermekgondozónőt, 2274 bölcsődei gondozónőt, a járóbeteg ellátók és asszisztensek száma pedig 2453. Tehát csaknem 9000 személy dolgozik a fővárosi tanács egészségügyi intézményeiben. És ez mind kevés, valamennyi helyen nagyobb létszámra lenne szükség.

— Hogy nincs túljelentkezés e téren, ennek többféle okát látjuk. Ha valaki komoly elhivatást is érez e pálya iránt, visszatartja az a sajnálatos szemlélet, amely társadalmilag degradálja és alantas foglalkozásnak ítéli meg a beteggondozást. Pedig rossz elgondolni, milyen következményekkel járna, ha teljesen megszűnnék ez a szakma. A helyzet azért enyhült egy keveset, ugyanis a Minisztertanács ez évben a középfokú oktatási rendszerbe sorolta az egészségügyi szakoktatást, és így a továbbiakban — reméljük az előítéletek is megszűnnek.

Az ápolónők munkáját csak olyan ember ismerheti és értékelheti igazán, aki maga is feküdt már kórházban. A betegekkel való bánás nagyfokú türelmet, intelligenciát és emberszeretetet követel. Az ápolónő jobb keze az orvosnak a vizsgálatoknál, a gyógyszeres kezeléseknél, közli észleléseit a beteg állapotáról, s a kilépőt is felkészíti a kinti helyes életmódra. Megnyugtató, jó pszichés hatásával nagymértékben elősegítheti a gyógyulást is. Az ápolónői hivatás egész embert

kíván, fizikailag és lelkileg egyaránt erősnek kell lenniük. hogy el tudják viselni a kórházi tragédiákat is, mert a halált nem lehet megszokni.

Köztudott, hogy az egészségügyi szakma általában nem tartozott soha a magasan honorált elfoglaltságok közé, s talán ez sem teszi vonzóvá a vállalkozást.

— Ez valóban így is igaz, de az 1971-es bérrendezés azért jelentős változást hozott. Ma már a kezdő ápolónők keresete, a különféle pótlékokat is beleszámítva, ritkán marad az 1800—2000 forint alatt.

Milyen előképzettséget igényel e foglalkozás és milyen intézményekben folyik az oktatás?

— Ma még nem kötődik érettségihez az ápolónői szakma, csupán néhány betegellátói ágazat, mint például a védőnői és a gyógyszerügyi asszisztensképzés. A fővárosban négy ápolónőképző iskola működik, három nappali és egy munkamelletti tagozat, van egy szülésznő, egy gondozónőképző, két gyermekápoló és egy gyógyszerügyi asszisztensképző iskolánk.

A beteggondozói hivatás női foglalkozásnak van elkönyvelve. Milyen arányban veszik ki részüket a férfiak e munkából?

— Valóban, ezen a téren a magasabb részvételi számot a nők képviselik, de a szakma egyik-másik ágában azért a férfiak is közreműködnek. Például boncsegédek, röntgen, laboratóriumi segítségek, a közegészségügyi és járványügyi ellenőrzés, valamint az ápolás az elme- és idegosztályon szinte kizárólag férfi terület, de van férfi gyermekápoló is.

— F fiatal lányok is szívesen jelentkeznek gyermekápolónak. Az idej elképzeléseinket jóval túlszárnyalták a jelentkezők, a szeptemberben beindult gyermekápolónői oktatásban a tervezett 115 személy helyett 193-an vesznek részt. Az egészségügyi szakiskolák és szaktanfolyamok ez idej létszáma a beteggondozás egyéb területén is biztató képet mutat, és így az utánpótlás kérdése már nem látszik teljesen reménytelennek.